

лени и хубави дървета, тука ми се видѣ всичко тѣсно, задушно, грозно и вонещо. Кжщата, както и всички атински кжщи, бѣ на единъ катъ. По една тѣсна пжтека се излизаше на улицата, дѣто имаше високи брѣстове. По пжтеката стърчаха изработенитѣ статуи на бога Меркурия и Аполона, готови вече за проданъ.

Приготвихъ се и тръгнахъ. По улицата не се бавихъ и бързо стигнахъ до училището. Бутнахъ вратата и влѣзохъ въ двора. Той бѣше посаденъ съ едри дървета. Когато врѣмето бѣше хубаво, учението ставаше въ двора подъ сѣнката на дърветата. А въ нашата благословена отъ боговетѣ Атина, врѣмето почти прѣзъ цѣлата година е повечето хубаво и топло. Въ дъждовно врѣме се прибирахме подъ стрѣхата, която заобикаляше двора. По стѣнитѣ ѝ висѣха разни музикални инструменти: лири, китари, двойни флейти и други музикални уреди. Въ студено врѣме влизахме вжтрѣ въ зданието, дѣто имаше широка стая за учение.

Съ страхъ и срамъ най-първо се намѣстихъ между младитѣ си съученици. Разбира се, тѣ, родени и порасли въ града, знаяха хубаво да се рѣшатъ, да се обличатъ, да си чистятъ обувкитѣ, а пъкъ азъ бѣхъ едно селенче, малко недодѣлано, съ груби обноски, лошо държане на тѣлото и най-главно — не можахъ да приказвамъ чисто по граждански. За това първата ми грижа бѣ да гледамъ, що другитѣ вършатъ и какъ го вършатъ, та и азъ тъкмо така да го правя, за да не ми се присмива никой.

Учителътъ сѣдаше на дървенъ столъ. Съ лѣвата си ржка държеше лира, а съ прѣститѣ на дѣсната буташе жицитѣ да дрънчатъ. Често той държеше малко бѣло кокалче, съ което удрѣше по